

WILLIAM VOLTZ

Hrst života

Knihovnička Perry Rhodan 153

Přeložil Jaroslav Kuťák

Vouner bydlel v kajutě nejbliž prostorám mužstva. To znamenalo, že pokaždé když chtěl jít do společenských místností jako do knihovny, baru nebo koupelny, musel projít kolem čtrnácti kajut pro pasažéry. Jako pasažér nesměl totiž do té části lodi, která byla určena posádce.

V kajutě Číslo 7 se zdržoval Mr. Buchanan, který představoval vlastní důvod Vounerova váhání před vstupem do společenských místností. Ve Vounerových očích byl Buchanan posedlý člověk a na palubě lodi OLIRA se zdržoval z jednoho jediného důvodu. Buchanan se honil za fantomem věčného života.

Buchanan byl starý, lakomý a poměrně bohatý muž. Bylo těžké nebo spíše nemožné zvrátit jeho ustálené názory. Právě nyní byl posedlý fixní ideou, že se mu může podařit najít buněčný aktivátor. O vesmírných letech měl pouze dětinskou představu. Dalo by se říct, že k přesvědčení o nalezení aktivátoru stačil panu Buchananovi fakt, že se nachází ve vesmíru.

Vždycky když Vouner procházel kolem Buchananových dveří, starý muž je otevřel a volal ho k sobě.'

Stalo se tak i tohoto dne.

„Kampak, Hendriku?“ zeptal se stařec.

Vouner se měkce pousmál.

„Vykoupat se.“ \ , .

Buchanan vstal od stolu/pneumatická masážní sprcha ještě není opravená."

„To mi nevadí. Bude mi stačit obyčejná parní koupel."

Buchanan se zatvářil bojácně. Bylo na něm vidět jak horečně přemýšlí, Čím by Vounera zdržel.

„Měli bychom si u velitele postěžovat," řekl. „Ta sprcha- není v pořádku už od startu."

„Mužstvo má spoustu jiné práce," přívětivě opáčil Vouner. „Nesmíte zapomínat, že tohle není dopravní loď."

Buchanan přešel rty.

„Pojďte přece na chvíli dál! Rád bych si s vámi promluvil, Hendriku."

Vouner proti své vůli vstoupil.

„Co vlastně děláte na palubě této lodi, Hendriku?" - „Jsem vystěhovalec."

Doufal, že se stařec nebude vyptávat dál. To, co se stalo na Zemi, se už změnit nedalo. Vouner se rozhodl škrtnout tuto kapitolu ze svého života.

Hendrik Vouner byl specialistou v oboru vysokoenergetického tvarování kovů. Spolupracoval na řadě zajímavých projektů sloučenin kovů. Tato práce mu však nepřinesla žádné osobní ani finanční výhody, protože nedokázal výsledky své práce správně zhodnotit. A tak se stalo, že jeho spolupracovníci sklídili podstatnou část uznání sami, přestože z větší části náleželo Vounerovi.

Vouner věděl, že nebyl dostatečně tvrdý, aby se prosadil proti nespravedlnosti. Bez jakékoliv zahořklosti se rozhodl hledat ji-

nou práci. Když zaslechl, že se na mateřské planetě Akonanů -na Sphinxu - hledají odborníci na formování oceli, ihned se přihlásil.

Některého z dubnových dnů roku 2326 OLIRA přistane na Sphinxu, aby Vounera vydala novému domovu.

On sám nevládal do nové práce příliš velké naděje. Věděl, že bude těžké spolupracovat s Akonany, ale přesto se těšil. Na Zemi nezanechal nikoho, ke komu by měl hlubší vztah. Byl pořád ještě svobodný, protože žil v přesvědčení, že ke svatbě patří finanční jistota a zajištění. . -

„Vystěhovalce?“ zeptal se Buchanan. „Měl jste v životě smůlu, Hendriku?“

„Ne,“ odpověděl Vouner.

„No jo, ze Země se stalo skleněné vězení, Hendriku. Pokoušejí se nás v něm udržet, dokud nezemřeme. Neměli bychom podle nich věřit na zázraky vesmíru. Pomyslete jenom na buněčné aktivátory, které tady všude rozeseli,“ kroutil Buchanan hlavou. „Jak se'obyčejný člověk dostane k takovému aktivátoru? Nikdy! Nechávací si je pro sebe pohlaví.“

Vouner klidným hlasem opáčil: „Myslím, že pětadvacet dosa-
vadních známých aktivátorů po právu patří Rhodanovi a jeho mužům.“

Buchanan zrudl a přimhouřil oči. „,

„Už mám plné zuby toho poddanství,“ zvolal. Vstal a vykročil k Hendrikovi. „Poslouchejte, nevykládal jsem vám o svých plánech jenom tak. Mám vás za správného muže, který mě může podpořit. Jste mladý, umíte myslet, jste inteligentní.“

„Marné řeči, pane Buchanane. Však sám nejlíp víte, že nemáte šanci účastnit se honby za ukrytými aktivátory. Musel byste mít aspoň vlastní loď.“

Buchananovy oči se horečnatě leskly.

„Co byste řekl tomu, kdybych měl vlastní loď, Hendriku?“ zeptal se.

Vouner pokrčil rameny.

„Tak co, Hendriku?"

„Nevím..."

Buchanan triumfálně ukázal na chodbu.

„Tohle je naše loď""

Vouner se překvapeně rozhlížel.

„OLIRA?" /

Buchanan přikývl. „Já OLIRU přinutím, aby nás poslouchala. Mužstvo zahájí pod mým velením hledání aktivátoru."

Starcovy zmatené představy vypadaly nebezpečně. Vouner chtěl něco podniknout dříve, než Buchanan přikročí k nějaké hlouposti.

„V mých plánech hrajete důležitou roli, Hendriku," vážně vysvětloval Buchanan. „Jenom musíme vyřadit z boje velitele, všechno ostatní bude otázkou psychologie," odkašlal si a pokračoval; „Jakmile odstraním velitele, slíbím posádce, že se vydáme na cestu za buněčnými aktivátory. Každý člověk chce žít věčně, Hendriku. Tento cíl nám u posádky zajistí klid a disciplínu. Rádi uposlechnou našich instrukcí, protože každý bude doufat, že najde svůj aktivátor."

„Já s vámi do toho nejdu," klidně opáčil Vouner. „**To**, co máte v úmyslu, je vesmírné pirátství."

Buchanan chytil Vounera za klopý saka.

„Dobré si to rozmyslete, Hendriku!"

„Pusťte mě," požadoval Vouner.

Buchanan ho bleskurychle pustil a uskočil ke skřínce. Než mohl Vouner něco podniknout, stařec otevřel dveře a vyndal starobyrou zbraň. Hrozivě jí namířil na vystěhovalce.

„Vy si asi myslíte že jsem starý blázen, který neví co dělá, -že?"

„Pane Buchanane, ovládejte se!"

Stařec ukázal hlavní zbraně ke dveřím. „Zavřete, Hendriku!"

Vouner váhavě vyplnil rozkaz. Buchanan byl dost šílený na to, aby opravdu střílel.

„Posaďte se na postel," přikázal mu Buchanan. „A zůstaňte pěkně klidný. Dobře vím, co udělat s mrtvolou na palubě OLI-RY, aby ji nikdo nenašel..."

Vouner se posadil na kraj lůžka.

„Máte jenom dvě možnosti, Hendriku," řekl Buchanan. „Buď se budete účastnit mých plánů, anebo vás zastřelím."

Vouner najednou věděl, že to Buchanan myslí vážně. Ten starý blázen se ve své zaslepenosti ničeho neobával.

„A když teď budu souhlasit, jak poznáte, jestli vám nelžu?" zeptal se opatrně. „Třeba kývnu jenom proto, abych se odtud dostal."

„Člověk v mé situaci nesmí nic riskovat," řekl Buchanan. Sáhł do skříňky a vyndal krabičku, kterou pak hodil vedle Vounera na postel.

„Jsou tam tři tablety," oznamoval. „Jednu si teď vezmete, Hendriku."

Vouner se nehýbal. Cítil, že Buchanan je i přes svou nepřítelost vypočítavý a tudíž nebezpečný.

„V tabletách je jedovatá substance," vysvětloval Buchanan. „Nemějte obavy, Hendriku, jed působí pomalu. Během prvních tří dnů nic nepocítíte. Pak, až provedeme náš plán, vám podám protijed."

Vouner pohlédl na krabičku.

„Zvolte si svůj osud, Hendriku!" vyzýval ho Buchanan, „Buď pilulku anebo...", významně pozvedl hlaveň zbraně.

Vouner se chtěl bránit. Třeba stařec blufuje a ty tablety jsou neškodné. Vouner však netoužil na vlastní kůži vyzkoušet, jak to s nimi vlastně je. Kromě toho existovala možnost, že Buchanan žádný protijed nemá, a že se tak-jednoduše zbavuje svých kompliců.

Vouner rozhodně vstal.

„Ne," řekl. „Najděte si někoho jiného."

Na okamžik si pomyslel, že se na něj rozzuřený Buchanan snad vrhne. Potom se stařec ovládl a natáhl kohoutek ruční zbraně.

„Tak dobrá, Hendriku... Jak chcete."

Vtom kdosi zaklepal na dveře kajuty. Buchanan se prudce otopil a zaklel. Vouner se vymrštil a skočil na něj. Oba se zřítili k podlaze.

„Co se děje, pane Buchanane?" ozval se z chodby ženský hlas. To byla paní Greyová, která bydlela v kajutě číslo 3. Vouner netušil, co mohla po Buchanani chtít.

Rvali se. Buchanan ho chtěl kousnout. Vouner ho praštil hranou otevřené dlaně do krku a šílený stařec se zhroutil. Zbraň mu vypadla z ochablé ruky.

„Pane Buchanane!" vykřikla paní Greyová.

Vouner zvedl malý paprskomet a schoval jej do kapsy saka. Pak vstal a otevřel dveře.

„Vy?!*" překvapeně vyjekla žena. Pak pohlédla stranou a spatřila zhrouceného starce.

„Co...," zamumlala. „Co to má znamenat, pane Vounere?"

„Měl srdeční záchvat," klidně odpověděl Vouner. „Dal jsem mu jednu ze svých tablet." Omluvně se usmál, vrátil se do kajuty a sebral z krabice Buchanany tablety.

Greyová ho vytřeštěně pozorovala.

„Proč ho nepoložíte na postel?" zeptala se.

„Máte pravdu," souhlasil Vouner. „Určité se brzy probere..."

Pak chytil Buchanana za paže a odtáhl ho k posteli.

„Chtěl mi vyprávět o buněčných aktivátorech," řekla plnoštíhlá paní Greyová. Své krátké nohy schovávala pod sukní až ke kotníkům. Vouner věděl, že letí navštívit svého syna na Centrální IV. „Pan Buchanan toho o aktivátorech ví velmi mnoho. Shledávám to velmi fascinujícím...," říkala a oči se jí přitom třpytily. Patrně by za takový buněčný aktivátor dala všechno.

Paní Greyová Buchanana přikryla dekou. Vouner na ni mlčky pohlížel. Vtom Buchanan otevřel oči.

„Jak je vám?" účastně se zeptala Greyová.

Buchanan si jí nevšímal. Zamračeně zíral na Vounera.

„Půjdete to hlásit veliteli?“

Vouner kývl, ale řekl: „Poslouchejte, pane Buchanane, jestli se budete chovat slušně, pomlčím o tom.“

Buchanan se opřel o lokty.

„Souhlasím...,“ hlesl.

„Budu vás pozorovat,“ varovně dodal Vouner. Podíval se na paní Greyovou, která mu nechápavě naslouchala.

„Zůstane, prosím, paní Greyová,“ požádal ji Buchanan.

Vouner pokrčil rameny a opustil kajutu. Když pak jeho kroky odezněly, stařec unaveně klesl zpátky na lůžko.

„Pan Vouner byl vysloveně nezdvořilý,“ přísně poznamenala paní Greyová, '

Přes Buchananovu tvář přelétl úsměv.

„To se změní,“ zamumlal zákeřně-

^ ^ ^

Oliver Buchanan se podíval na malé hodiny nad postelí. Všeobecný klid na palubě OLIRY trval několik hodin. Teprve za čtyři hodiny ve velínu zapnou osvětlení všech kajut pasažérů. Spokojeně zhasl ruční svítilnu. Pasažéři! nyní pravděpodobně spali, stejně jako podstatná část posádky.

Podle Buchananových propočtů se OLIRA nacházela zhruba na okraji centra Mléčné dráhy. Nákladní loď byla vybavena lineárním pohonem. Jejím nejbližším cílem byla Modrá soustava Akonanů. Buchanan byl informován. Věděl, že Vouner opustí loď na Sphinxu.

Buchanan tudíž také věděl, že už nesmí váhat. Vounerovo chování mu nedávalo jinou šanci. Mnoho času mu nezbývalo. Nejdříve ze všeho musel zabránit, aby OLIRA doletěla do Modré soustavy. Protože při opouštění lodi by se Vouner jistě svěčil kapitánovi lodi, aby ho varoval.

Buchanan přešel ke dveřím a naslouchal. Otevřel Je a opatrně

vyšel ven. Chodba byla zcela neosvětlená. Opatrně za sebou zavřel dveře kajuty. Na chodbě ho okamžitě obklopil typický zápach vesmírné lodi, přestože věděl, že dýchá čerstvý vzduch.

Neotočil se směrem ke společenským místnostem. Vyrázil na druhou stranu - ke kajutám posádky. V duchu přitom proklínal fakt, že musí projít kolem Vounerovy kajuty.

Ale podařilo se. :

Byl v části chodby, která už patřila posádce. Od kajut mužstva ji dělily jenom tenké dveře ve stěně, ' • .

Ani chodba posádky nebyla osvětlená. O kus dál vepředu chodba zabočovala. Dovnitř svítilo světlo. Buchanan přikývl. Věděl, že o kus dál je antigravová šachta, která vede do velínu. Během odpočinkové periody se tam bude zdržovat nejvýš čtyři pět osob. Byl přesvědčen, že se mu jeho sabotážní akce podaří.

Měl v úmyslu jednoduše vtrhnout do velínu a jakmile si ho všimnou, slepě ničit vše, co uvidí. . :

Buchanan byl natolik zaslepený touhou po věčném životě, že neprohlédl nelogičnost svých plánů. Podvědomě si pohrával s představou, co by udělal, kdyby se mu skutečně podařilo získat buněčný aktivátor. Odjakživa záviděl majitelům aktivátorů jako byli Rhodan nebo Bull, a s pokračujícím stárnutím začínal pociťovat jako nespravedlnost, která ho poškodila, že neměl naději získat aktivátor. Nedokázal se s tímto mučivým vědomím vyrovnat.

Rok za rokem se v něm ukládala závist se zlobou, a když zklamání nad nepřízní osudu dospělo ke svému vyvrcholení, došlo dílem tajemné bytosti z planety Poutník k rozptýlení pětadvaceti aktivátorů po Galaxii. Buchanan se je rozhodl letět hledat, aby alespoň jeden z nich ukořistil pro sebe.

Starý muž s fixní ideou, který patřil do rukou psychiatra.

Buchanan zahrnul v chodbě. Vstup do antigravové šachty byl zřetelně osvětlen. Buchanan několik vteřin pozoroval prostranství z bezpečí ve stínu, a teprve pak vysel do světla.

Vtom mu kdosi položil ruku na rameno. Vyděsil se. Vouner! pomyslel si.

Ale když se opatrně otočil, spatřil tvář paní Geyové. Pořád ještě se chvěl leknutím.

„Paní Greyová? Co tady pohledáváte? Tohle je zakázaná část paluby!“

„Stejnou otázku bych mohla položit Já vám. Co tady hledáte, pane Buchanane?“

Na stárnoucí tváři měla silnou vrstvu make upu. Ostře pohlížela na svůj protějšek.

„Vy víte, kde ty aktivátory jsou?“ zeptala se.

„To vím,“ lhal Buchanan. „A obstarám šije.“

„Možná bych byla lepším partnerem než pan Vouner,“ řekla.

Buchanan šiji nerozhodně prohlížel. „Možná...,“ souhlasil.

„Vounerovi jste nepřiznal, že znáte úkryty buněčných aktivátorů,“ připomínala paní Greyová.

„Jistěže ne,“ šklebil se muž. „Vouner měl udělat jenom špinavou práci. Pak bychom ho odstranili.“

Paní Greyové se tato slova nijak nedotkla. „Nevím, jestli je na vaše řeči spolehnoutí, pane Buchanane,“ řekla. „Ovšem je tu i možnost, že byste se skutečně mohl k aktivátorům nějak dostat. Tak proč to nezkusit?!“

„Potřebujeme loď,“ řekl Buchanan. „Uvědomte si, že tohle není loď pro vojenské účely. Posádka nebyla zvolena podle nejprísnejších požadavků jako například u imperiální flotily, což by nám mohlo trochu pomoci.“

Paní Greyová na sobě nedávala znát, co si o tomto nápadu myslí.

„Jak to chcete provést?“ zeptala se.

Buchanan ukázal k antigravové šachtě. „Vede přímo do velínu,“ vysvětloval. „Provedu sabotážní akt, který vyvolá nutnost opravy lodi a zabrání jí v dalším letu.“

„Co si od toho slibujete?“ zeptala se skepticky paní Greyová.

„V nastalém zmatku možná uniknu," mínil Buchanan. „Pak rozšířím fámu, že za všechno může kapitán. Budu tvrdit, že nás tady zastavil proto, aby sám hledal buněčný aktivátor."

„A dál?"

„Mužstvo začne být každopádně nedůvěřivé. Vlastnit buněčný aktivátor je lákavým cílem. Nedůvěra mužstva se promění v zárodek vzpoury," suše se zachechtal Buchanan. „Jistěže budu muset posádku psychologicky zpracovat. K žádným dalším nepřijemnostem už pak nesmí dojít."

„Co když budete odhalen?" věcně se zeptala paní Greyová.

„Pak budu tvrdit, že jsem jednal podle kapitánova rozkazu."

Paní Greyová se suše zasmála.

„Vy senilní blázne," řekla drsně. „To si vážně myslíte, že loď získáte tak primitivním způsobem?" ,

„Aspoň to zkusím," bránil se Buchanan.

„Musíme to vzít za jiný konec," odporovala žena. „Společně pronikneme až do velínu. Teď je tam jenom pár lidí. Budu volat o pomoc a způsobím tam trochu zmatek. Vyběhnou z velínu, aby zjistili, co se mi stalo. Toho okamžiku využijete, abyste ve velínu poškodil něco tak, aby nás to zdrželo. Budete si muset pospíšet. Já jim povím, že jsem naslouchala rozhovoru mezi kapitánem a nějakým neznámým mužem, a že kapitán neznámého vybízeli k sabotáži..."

Buchanan chvíli přemýšlel.

„Kapitán Fredman leží pokojně v posteli," řekl.

„Tím lip," odpověděla paní Greyová.

Buchanan instinktivně vycítil, že ztratil velení. Nyní určovala ona, co se stane. To mu nebylo nijak nepříjemné, protože kdyby něco selhalo, svede vinu na ni.

„Tak dobrá," řekl.

Vykročili k antigravovému výtahu,

Šachta před nimi zela prázdnotou. Nepřímé osvětlení bylo natolik dobré, že viděli až dolů na plošinu.

„Je tu klid," spokojeně poznamenala paní Greyová. „Nastoupíme si."

^ _*_ ^

„Všechno v pořádku," řekla a ukázala ke vstupu do velínu, „Držte se za těmi dvěma nosiči. Já mezitím přejdu na druhou stranu. Jakmile začnu křičet, vyběhnou ti muži z velínu. Pak budete muset bleskurychle jednat."

„Co mám udělat, pokud velín neopustí všichni?" "

Paní Greyová se usmála. „To jste mě asi ještě neslyšel křičet."

Buchanan na ni nerozhodně pohlédl. Pokrčil rameny, mlčky se odvrátil a zalezl mezi nosiče. Žena mezitím počkala, dokud se pořádně neschoval. Pak vykročila. Pohybovala se jako duch.

A vykřikla.

Buchananem to trhlo. Ted' už nemohl přestat... Slyšel je vybíhat, slyšet ji jak s nimi mluví..., a stál ve velínu lodi. Srdce mu bušilo až v krku.

V pilotním křesle sedel jeden člověk. Zády k Buchananovi. Starý muž se pobaveně zašklebil. Přesně toho se obával.

Pohledem přelétl velín. Neobjevil žádný volně ležící předmět, kterým by toho muže praštil, ale musel jednat. Tiše se plížil k pilotovi.

Soustředil se a praštil ho vší silou zezadu pěstí.

Podruhé už udeřit nemusel. Muž se nehlučně zhroutil a Buchanan se zahleděl na přístroje před ním. Zavrčel, popadl dvě páky a škulbl za ně. Jako šílenec za ně rval, aby je vytrhl z ukotvení.

Vystřízlivěl teprve díky vytí poplašných sirén. Ani paní Greyová na ně nepomyslela. Bezpečnostní zařízení OLIRY se zapojila.

Buchanan se otočil a spatřil ve dveřích dva muže.

Vounera a kapitána Fredmana.

Strnul uprostřed pohybu. Fredman byl bledý jako stěna. Vouner se zastavil a zoufalým hlasem poznamenal: „Měl jsem na něj dávat .lepší pozor.“ , Fredman jako by ho ani neslyšel.

„Vypadli jsme z lineárního letu," zamumlal spíše sám pro sebe.
„Propadli jsme se do normálního prostoru,"

Buchanan ukázal zkřiveným prstem na Fredmana. Členové posádky, kteří se mezitím shromáždili u dveří, ho sledovali.

„To on mě k tomu donutil!" křičel Buchanan.

Fredman byl malý, podsaditý muž.

„Ty kryso...,“ sykl.

:: .

„Byla to moje vina," poznamenal Vouner. •

Vstoupila paní Greyová. Zdálo se, že jako jediná plně vychutnává sílu okamžiku.

„Fredman přesně ví, kde lze nalézt buněčné aktivátory," vysvětlovala. „Společně s tímhle špinavcem," ukázala na starce, „se snažili spočít. Podle hlasu jsem hned poznala Fredmanova komplice."

„To je neuvěřitelná drzost," explodoval Fredman. „**Za** tohle se budete zodpovídat před soudem!"

Paní Greyová se rozesmála. „To se ještě uvidí, kdo z nás dvou bude stát před soudem, kapitáne!"

„Okamžik," ozval se Hendrik Vouner. „Kapitán Fredman je obviňován neprávem. Já dobře vím, že s tímhle šíleným nápadem přišel Buchanan. Původně chtěl pro svůj plán získat mě."

Paní Greyová založila ruce na prsou. „Takže i on patří ke kapitánově bandě," podotkla pohrdavě.

„Tak už dost!" ukončil debatu velitel. „Všichni z velínu ven. Pana Buchanana a paní Greyovou okamžitě zavřete do jejich kajut. Odvysíláme nouzové volání. Potřebujeme opravit závadu, kterou způsobil Buchanan. Budeme muset přivolat opravářenskou loď imperiální flotily."

„Já protestuji," zvolala paní Greyová. „Upozorňuji všechny

členy posádky, že kapitán zodpovídá za všechny chyby, které od této chvíle vzniknou."

„Také protestuji," vzrušeně vykřikl Buchanan. „Požaduji, aby byla okamžitě utvořena vyšetřovací komise, která to všechno zkontroluje. Kapitán zneužívá svou moc a zavírá nevinné."

Ale dál už si stěžovat nemohl. Dva členové posádky ho popadli a vlekli z velínu.

Pak řekl spojař: „Zachycujeme impulzy, pane. Musejí přicházet z nějaké blízké sluneční soustavy... Je to divné."

Muži, kteří odváděli sabotéra, se zastavili.

Fredman nazlobeně řekl: „Co se děje, Tograyi?"

Spojař nejistě vzhlédl.

„To vysílání," zamumlal, „je poměrně jednoduché."

„Co to znamená?" •;

Tograyovi se zatřpytily oči. •

„Vy neznáte tyhle impulzy, pane?" zeptal se ironicky. „Krátce - krátce - dlouze - krátce - krátce," řekl táhlým hlasem.

Buchanan se vytrhl strážným.

„Impulz buněčného aktivátoru!" vykřikl,

^^^

Po Buchananových slovech následovalo úplné ticho. Málem by se zdálo, že muži ve velínu potřebují několik vteřin na zpracování této zprávy v celém jejím významu. A za tohoto ticha se v lidech začala probouzet nedůvěra.

„To je neuvěřitelná náhoda," řekl kapitán Fredman, který se vzpamatoval jako první. „Přirozeně, že okamžitě zjistíme, odkud se aktivátor ozývá.. Musí být zajištěn, aby se dostal do správných rukou."

Pani Greyová proklouzla mezi přítomnými. Kousek od Fredmana se zastavila. „Tím asi myslíte sebe, že?" řekla ironicky.

Hendrika Vounera změna situace zaskočila. Jakmile konsta-

toval, že Buchanan opustil kajutu, okamžitě odešel k Fredmanovi a vzbudil ho. Nevěřil, že by kapitán hrál dvojí hru. V hloubí nitra mu však zůstalo podezření, že sabotáž s objevením aktivátoru přece jenom nějak souvisí...

Fredman řekl: „Navrhuji, abychom okamžitě svolali shromáždění členů posádky.“

První důstojník přitakal. „Tu záležitost rychle objasníme, pane.“

Vouner si všiml hrozivého podtónu v důstojníkově hlase, ale Fredman na sobě nedal znát, zda se cítí zaskočen nebo ne.

„Požaduji, aby se pasažér! zúčastnili tohoto shromáždění také,“ řekla paní Greyová. „Nejméně tři z nás jsou do případu už tak zapleteni: Vouner, Buchanan a já.“

Fredman se málem přestal ovládat, ale první důstojník podotkl: „Jistě, paní Greyová.“

Mezitím se shromáždila celá posádka OLIRY. Pilot, který se probral z bezvědomí, vypnul poplašné signální zařízení. Nedůvěřivé pohledy, které přitom vrhal po Fredmanovi, mluvily samy za sebe.

„Tograyi, zjistěte, ze které soustavy ty signály přicházejí!“ rozkázal Fredman. „Pak nás následujte do sálu.“

Spojař se pustil do práce.

Skupinka opustila velín, minula mužstvo, které mlčky utvořilo skupinku a blížila se k antigravové šachtě. Jako by to bylo samozřejmé, paní Greyová kráčela po velitelově boku. Buchanan ji následoval.

Na horní chodbě narazili na zbývající pasažéry, které vyplašily poplašné sirény. Zasypávali kapitána otázkami, kterých si však Fredman nevšímal.

„Následujte nás, prosím,“ zvolala paní Greyová. „Máme pár zajímavých věcí, které byste si měli poslechnout.“

K Vounerovi se přidružil postarší pan Permant.

„Co se stalo, pane Vounere?“ zeptal se.

„Lod' se vynořila z poloprostoru a vklouzla do normálního prostoru," vysvětloval Vouner, „Zavinil to Buchanan. Schválně sabotoval let."

„Proč by to dělal?"

„Myslí si, že se dokáže zmocnit buněčného aktivátoru."

Permant se náhle změnil. Pohlédl na Buchanana se směsicí úzkostí i obdivu. Zmínka o buněčném aktivátoru dělala s lidmi divy.

Fredman otevřel dveře do společenského sálu a rozsvítil tam, V jednom z pohodlných křesel seděl Ind Hershan a, spal. Když vstoupili, otevřel oči a omluvně se usmál.

„Co tady pohledáváte?" nazlobeně se zeptal Fredman,

Hershan vstal a rozpačitě se rozhlížel.

Vouner si pospíšíl, aby ho uklidnil: „Nic si z toho nedělejte, kapitán je rozrušený."

Kapitán mezitím vystoupil na malé pódium. Zvedl ruku, aby .utišil přítomné.

„Všichni víte, že naše lod' opustila poloprostor," začal velitel. „Vinou nešetného sabotážního zákroku pana Buchanana jsme vypadli zpátky do normálního prostoru. Protože bychom na opravu závady vlastními silami potřebovali několik dní, povolali jsme pomocnou lod' imperiální flotily. Mezitím se zjistilo, že se v blízkosti OLIRY nachází sluneční soustava, na které je ukryt jeden buněčný aktivátor. Mezitím již jistě víte, jaká byla proti mé osobě vznesena obvinění... Nemá význam o nich diskutovat. Momentálně je důležitý pouze aktivátor buněk. Musí být co nejrychleji zajištěn a předán Perrymu Rhodanovi."

K Vounerově překvapení kapitán za tato slova sklidil potlesk.

Vtom se k Fredmanovi na pódium vyhoupla paní Greyová,

„Všichni mě znáte!" začala. „Chci vám jenom říct, že jsem během klidové periody čistě náhodou vyslechla rozhovor mezi kapitánem a panem Buchananiem. Dohodli si spolu sabotáž, aby měli záminku pro nouzové přistání. Tímto způsobem si chtěli

tajně přivlastnit aktivátor, aniž by si toho kdokoliv z nás všiml... Nemyslím si tudíž, že by náš kapitán chtěl tento aktivátor - anebo jich tam je ještě víc - odevzdat patřičným institucím. Proto doporučuji sestavit komisi, která by převzala velení nad OLI-ROU a která by pátrala po aktivátoru. Jenom tímto způsobem se nám může podařit skutečně dopravit aktivátor tam, kam patří."

Permant zatleskal a pobízel ji, aby mluvila dál. **Ale** Fredman ji přerušil a ukázal na Hendrika Vounera.

„Myslím, že pan Vouner má k tomuto tématu co říct," řekl klidným hlasem. „Povězte nám, prosím, jak. vás pan Buchanan nutil do sabotáže."

Vouner pochopil kapitánův tah. Chtěl ho postavit do centra dění a získat tak čas. Vouner však neměl žádnou chuť předstupovat před dav.

Ale Fredman mu podával ruku. „Tak pojd'te přece..."

Naléhavost, s jakou Fredman prosil, byla na Vounera příliš. Vyhoupł se nahoru a postavil se vedle paní Greyové.

Vouner krátce informoval o událostech v Buchananově kajutě. Přítomní mu dychtivě naslouchali.

„Tak jste ho slyšeli!" zvolal nakonec Fredman. „Pan Buchanan očividně plánoval svou sabotáž delší dobu. Paní Greyová je jeho komplicem. Svým křikem měla vylákat muže z velínu..."

Buchanan se rozzuřil. Dva členové posádky ho museli vyvést ze sálu. Křičel na kapitána a na Vounera ošklivá slova, dokud nezmizel na chodbě.

Kapitán Fredman se zasmušil.

„Kdo mi nyní pořád ještě nevěří, ať opustí tuto místnost," řekl.

Zavládlo hrobové ticho. Vounerovy pohledy klouzaly po shromážděných, ale nikdo se ani nehnuł. Paní Greyová však sestoupila z pódia a kráčela ke dveřím. Fredman za ní mlčky hleděl.

„Zavřete ji do její kajuty," přikázal po chvíli.

Vouner si s úlevou oddechl. Nyní vše směřovalo k předepsa-

nému průběhu. Buněčný aktivátor bude vyzvednut z úkrytu a posléze odevzdán.

„Je to v soustavě Velaneru," zabručel spojař Togray. „Tri planety, z nich by nás měla zajímat ta prostřední, pane."

„Kolik světelných let jsme od té soustavy vzdáleni?"

„Ani ne dva světelné roky, pane," oznamoval Togray. „Impulzy jednoznačně vycházejí z tohoto směru. Aktivátor najdeme na jedné z tamějších tří planet."

Kapitán sestoupil z pódia a položil ruku na Pliatsikasovo rameno.

„Myslím, že se k té soustavě dokážeme dopravit vlastními silami," řekl svému prvnímu důstojníkovi. „Přistání by nám nemělo činit žádné potíže. Je naší povinností zabezpečit aktivátor dřív, než signály zachytí někdo jiný."

„Dobrá, pane," kývl Pliatsikas. „Nějak to zvládneme."

„Odeberte se zpět do svých kajut, prosím," vyzval pak Fredman pasažéry.

Ale když se Vouner pohnul, Fredman ho zadržel.

„Děkuji vám," řekl přátelsky.

Vouner se chtěl bránit, ale Fredman řekl: „Velmi jste mi pomohl, pane Vounere." Přitom si ho však poněkud pohrdavě změřil.

„Možná, že byste teď mohl trochu dohlédnout na pasažéry. Může se pochopitelně každou chvíli stát, že někdo z nich projeví zájem o aktivátor. Prosím, ohlase se mi, jakmile pojmete sebemenší podezření."

Vouner by kapitánovi rád řekl, že není žádný Špicl, ale nedokázal to. Kývl a opustil místnost.

^ ^ ^ ,

Když Vouner krácel po chodbě, nemohl se v duchu zbavit určité nedůvěry vůči Fredmanovi. Považoval své úvahy ohledně kapitána **za** nespravedlivé, ale nedokázal se jich zbavit. Pravdě-

podobně by na kapitánově místě nejednal jinak. Fredman chtěl být zajištěn před novými zásahy pasažérů. Ani mužstvo nebylo v této souvislosti zrovna spolehlivé. Mezi členy posádky se klidně mohly vytvořit skupinky spiklenců, které by mohly zatoužit po aktivátoru. Vouner vytušil, že na palubě OLIRY zavládnou neklidné Časy.

Když se blížil ke kajutě, spatřil na chodbě pana Permanta.

„Prokázal jste iniciativu a rozhled," přivítal ho Permant. **„Bez** vás by mohlo dojít k nejhoršímu."

Vouner mávl rukou a usmál se; Věděl, že s ním Permant chce mluvit o něčem jiném.

„Něco však nechápu," zašeptal Permant. „Proč kapitán okamžitě nepovolá nějakou loď imperiální třídy, aby ukořistění aktivátoru zajistila sama?"

„Odvysílá nouzové volání že potřebujeme opravu, a mezitím se postará o aktivátor."

„Odkud víte, že odvysílá nouzové volání? Máte jistotu?"

„Můžete se mu přitom dívat přes rameno," doporučoval mu Vouner.

Permant se nenechal vyvést z míry.

„My jako občané Impéria máme právo plést se do takových záležitostí," vysvětloval. „Pokud má kapitán v úmyslu si přisvojit aktivátor, pak proti tomu musíme něco podniknout."

Vouner v sobě cítil narůstající zlobu.

„A co byste jako chtěl dělat?"

„Důležité je, abychom byli svorní. Nesmíme utvářet zájmové skupinky. Naším nejvyšším cílem musí být, že doručíme aktivátor..."

„... do správných rukou," usmál se Vouner.

Permant na něj překvapeně pohlédl.

„Jistěže..."

Vouner už nic neříkal a jednoduše Permanta minul. Teď už nebylo pochyb, že si snad každý na palubě lodi dělal na aktivá-

tor chutě, přestože předstíral, že mu jde o dobro věci. I kapitán Fredman byl jenom člověk, který by byl ochoten riskovat ledasco, aby získal nesmrtelnost.

S okamžitou platností se nedalo na lodi důvěřovat nikomu. Tato myšlenka Vounera mučila. Odešel do své kajuty a svlékl se. Zrovna se chystal ulehnout, když někdo zaklepal na dveře.

„Kdo je?“ zeptal se.

„Pliatsikas, první důstojník,“ ozvalo se z chodby.

Vouner odešel ke dveřím a otevřel je. Velký muž vklouzl dovnitř.

„Posílá mě kapitán Fredman. Vzpomněl si, že u sebe máte Buchananovu zbraň. Rád by zabránil dalším nepříjemnostem, Ostatní pasažér! by se mohli cítit ohroženi. Proto vás prosí, abyste mi tu zbraň dal.“

Vystěhovalce otevřel skříň a vyndal ruční paprskomet.

„**Je** to stará termozbraň,“ řekl.

„Stará nestará, je prostě nebezpečná.“

Vouner okamžik zapřemýšlel. „Já ji dám veliteli osobně.“

První důstojník zrudl.

„Co si od toho slibujete?“

Vouner zastrčil zbraň za opasek. Podíval se Pliatsikasovi do očí. „Ujistím se, že jste říkal pravdu.“

Pliatsikas se otočil na podpatku a zmizel. Zabouchl za sebou dveře. Vouner tušil, že si právě udělal nepřítele. Ale pokrčil rameny a odešel za kapitánem lodi.

Fredman už na něj Čekal a tvářil se'zasmušile.

„Jste velmi opatrný, pane Vounere,“ řekl. „Mí muži obvykle mívají mou plnou důvěru.“

První důstojník vrhal po Vounerovi přísné pohledy.

Fredman převzal zbraň a položil ji na navigační stolek. Vzadu pracovalo několik kosmonautů na odstranění škod, zaviněných Buchananem.

„Odejděte,“ vyzval mladíka Pliatsikas.

Atmosféra velínu byla, napnutá k prasknutí. Vounerovi se ani trochu nelíbilo, jak se tam na něj mračí. Obrátil se na podpatku a kráčel pryč.

^ -< -Ÿ-

Kapitán Fredman a jeho muži potřebovali sedm hodin, aby Buchananovy škody opravili natolik, že OLIRA mohla zrychlit let. Fredman vysvětlil pasažérům, že jeho loď sice je schopna lineárního letu, ale že ji nedostane dál než k soustavě Veslander. Tam že bude zapotřebí dvou dalších oprav. Ani slovem se nezmínil, jestli povolal opravárenskou loď centrální flotily.

Vouner měl temný pocit, že si ji nepřál nikdo na palubě, protože oficiální loď centrální flotily by jistě převzala i pátrání po aktivátoru buněk.

OLIRA pronikla do poloprostoru a letěla k soustavě Velander. Pasažér! se chovali klidně - na Vounerovo gusto až moc klidně. Buchanan a paní Greyová zůstávali nadále v domácím vězení svých kajut a směli je opouštět pouze když jim kapitán povolil návštěvu koupelny.

Jednou se Vouner setkal ve společenské místnosti s Hershnanem, ale Ind se s plachým úsměvem stáhl zpět. To už Vouner s jistotou věděl, že se mu pasažér! vyhýbají. Byli nedůvěřiví. Přestože na tom Vouner nemohl nic změnit, rád by se obhájil. Byl bez viny.

Fredman a posádka se také drželi nápadné zpátky.

Vouner se v knihovně zásobil knihami a většinu času trávil ve své kajutě. Našel text o Modré soustavě a studoval. Málem by na záležitost s aktivátorem zapomněl, kdyby se Buchanan znenadání nepokusil o útěk.

Nedobrovolné zjetí starcovi naprosto pomádo smysly. Vouner ho slyšel vykřiknout. Vyskočil a utíkal na chodbu. Buchananovi se podařilo vylomit dveře kajuty. Vouner viděl, jak se při-potácel. Stařec byl úplně vyčerpan.

Vouner mu vstoupil do cesty a sevřel ho do náruče. Ostatní pasažér! vycházeli ze dveří a mlčky je pozorovali.

„Mějte rozum," vyzýval starce Vouner. „Vraťte se zpátky," Buchanan ho však nepoznával.

„Pane Buchanane..."

„Fredman ten aktivátor schoval," blekotal stařec. „Chce si ho nechat pro sebe."

„Nesmysl. To není pravda. Uklidněte se, prosím a lehněte si."

Fredman a další muž posádky se vynořili a odstrčili Vounera stranou. Vouner pak spatřil záblesk injekční jehly a Buchananovo tělo ztuhlo.

Fredman měl pod očima temné kruhy, jako by delší dobu nespal. Společně se svým druhem popadl Buchanan a táhl ho do kajuty.

Krátce nato se oba vrátili.

„Všechno je v pořádku," přívětivě vysvětloval kapitán lodi, „Vraťte se do svých kajut, prosím."

Vouner chvíli váhal, ale pak si řekl, že by nemělo smysl hádat se s kapitánem. Jenomže Fredman se na něj obrátil sám.

„Během posledních hodin jsem mezi pasažéry zaznamenal určitý neklid," řekl Fredman. „Co si to tom myslíte?"

„Nedělejte si starosti," odpověděl Vouner. „Nemyslím si, že by zrovna vám mohlo těch patnáct pasažérů nadělat nějaké starosti."

Kapitán lhostejně odvětil: „Jak jistě víte, každý, kdo Rhodanovi odevzdá aktivátor buněk, dostane deset tisíc solarů odměny. Povězte pasažérům, že tato suma bude spravedlivě rozdělena mezi ně a posádku. Pouze paní Greyová a Buchanan nedostanou nic."

„To zní rozumně," přiznal Vouner.

„Těší mě, že s mými plány souhlasíte," řekl Fredman.

O půl hodiny později dosáhlo mentální vyzarování aktivátoru

ze soustavy Velander poprvé na palubu OLIRY a vyvolalo zde chaos a paniku.

^ ^ ->

Hendrik Vounerse probudil s bušícím srdcem. Nedokázal říct, co ho vytrhlo ze spánku. Byl velmi neklidný. Oblékal se a vtom se z malého reproduktoru ozval kapitánův hlas: „Pozor! Pozor! Všichni pasažéři zůstanou ve svých kajutách. OLIRA přistane za necelou hodinu!”

Vzrušený tón kapitánova hlasu Vounera poplašil. Ptal se sám sebe, co by měl asi tak udělat. Fredmanův zákaz zněl nelogicky.

Z chodby se ozval hluk. Vyhlédl ven.

Spatřil polooblečené pasažéry, vyzbrojené primitivními zbraněmi a směřující k palubě posádky. Vedla je paní Greyová a v pravé dlani svírala rozevřené nůžky.

Buněčný aktivátor!

To bylo heslo dne!

Paní Greyová zvedala ruku s nůžkami nad hlavu a volala:

„Však my je všechny dostaneme!”

Její slova byla doprovázena nadšeným jásotem. Po boku paní Greyové krácel Ind Hershnan a oči mu žhnuly jako žhavé uhlíky. Vouner poznával i Permanta a Hargreavese, Buchanana a Van de Wesenovu, vyzbrojenou utrženou kovovou nohou od stolu, zatímco její muž svíral v ruce maličkou pistoli,

„Následujte mě!” křičela paní Greyová.

Permant se otočil k Vounerovi. Oči se mu rozšířily.

„Tady je ten zrádce!” zvolal. V ruce držel starou golfovou hůl. Napřáhl proti Vounerovi a dav se zastavil.

Vouner jeho útok klidně očekával. Pak hůl zasvištěla vzduchem, ale narazila jenom na Vounerovo předloktí, kterým si chránil hlavu.

„Pokračujeme!" ozval se odněkud hlas paní Greyové. „Nestarejte se o něj!"

Vouner se uhnul další Permantově ráně, sklonil se a praštil útočníka pěstí do břicha. Hůl odletěla stranou, útočník zalapal po dechu a prozatím byl z boje o aktivátor vyřazen.

Vouner popadl golfovou hůl a utíkal za davem, který zmizel za rohem. Vouner se rozběhl. Možná, že Fredman lhal. Možná, že loď už mezitím přistála.

V duchu viděl buněčný aktivátor na hrudi paní Greyové. Zaklel a přidal, do kroku. Pak ale pochopil, že nemá smysl spěchat. Pasážeri se shromáždili před antigravovou Šachtou, která vedla nahoru do velínu. Vouner ihned poznal, co se děje. Fredman očividně předvídal, že se pasažeri zjančí, a dal vypnout antigravu.

Nikdo si Vounera nevšiml, když přišel k šachtě. Nenápadně je minul a pokračoval po chodbě, když se za ním ozvalo: „Počkejte na nás!"

To volala Greyová.

^ ^ ->

Vouner se nepříjemně zachechtal a rozběhl se. Uměl utíkat rychle, jen tak někdo ho nedohoní...

Tuhle Část lodi Vouner vůbec neznal. **Hluk**, způsobovaný pronásledovateli, neustále slábl. Náskok se zvětšoval. Vouner se usmíval. Chodba zabočovala, poslušně po ní utíkal dál.

Když zahnul za další roh, ocitl se tváří v tvář čtyřem členům posádky, kteří svírali v dlaních zbraně a mířili na něj. Chechtali se a bylo jasné, že mezi nimi nikam neproběhne. Obrátil se do úzké boční chodby a utíkal tudy. Tam, zatím nikdo nehlídal.

Jeho nová úniková cesta nebyla osvětlená. Zorientoval se podle slabého světla, které sem vpádalo od hlavního vchodu. Ohmátáváním našel jakýsi výklenek. S úlevou se v něm schoval.

Hned nato se do chodbičky vřítla Greyová-s doprovodem. V duchu musel.myslet na jejich srážku s ozbrojenci. Mnoho konkurentů takhle bude bezpochyby vyřazeno.

Touha objevit aktivátor hnala Vounera dál stejně jako všechny ostatní.

Čím hlouběji Vouner pronikal do úzké chodbičky, tím větší tma tam byla. Přesto pokračoval, i když k němu z dálky doléhal křik.

Jeho následující krok směřoval do prázdna. Zachvátila ho panika a marně se snažil najít kolem sebe něco, čeho by se chytil. Zřítíl se o několik metrů níž...

... a poměrně měkce přistál.

Když otevřel oči, bylo tam světlo.

^ ^ ^

Hendrik Vouner ležel v nákladním prostoru na hromadě pytlů. Nad sebou viděl otvor, nyní už zase uzavřený, kterým sem vpadl.

Rozhlížel se. Obrovitý prostor byl naložen nejružnějším zbožím. Nikde neviděl žádné členy posádky. Napřímil se a odplazil se až k okraji hromady těch pytlů. Nyní ležel asi sedm metrů nad podlahou místnosti. Pytle byly zaklíněné do sebe, takže , byly stabilní.

Pomalů se propracovával dolů. Hromada se houpala, ale nerozpadla se.

Pak s úlevou dopadl na podlahu a bezděčně se oprášil.

Vyrazil k východu. Prodíral se mezi nejružnějšími bednami, kartóny a pytli, až se dostal k vratům. Ta ale otevřít nešla.

Zastavil se.

Vypadalo to beznadějně.

Neměl šanci se odtud dostat dříve než ostatní. Honby **za** aktivátorem se už nemohl zúčastnit...

^ ^ ^

Vzpouira části posádky začala hned při přistávání. Fredman sice něco podobného předpokládal, ovšem nemohl tomu nijak zabránit. Sám musel pilotovat.

Přestal se dívat na panoramatický monitor, protože do velínu vstoupil první důstojník Pliatsikas se třemi muži. Kapitán udělal zlostné gesto.

„Měli jste za úkol držet pasažéry stranou od velínu!" „Abyste měl mezitím volné ruce k hledání aktivátoru?" odsekl první důstojník a namířil na kapitána paprskometem s krátkou hlavní.

Velitel zvolna vstával z pilotního křesla. „Co to znamená?" zeptal se se zatnutými zuby. „Jste sesazen."

Togray na prvního důstojníka vystřelil. Propukla bitka. • „OLIRA!" křičel do nastalého zmatku Fredman. „Musíme se postarat o přistání!"

Chtěl se dostat zpátky do křesla, ale jeden z Pliatsikasových lidí po něm skočil a strhl ho zpátky. Panoramatická obrazovka se rozprskla pod zásahem z termozbraně. Fredman vykřikl a dostal ránu do hlavy.

Vtom se do velínu vřítily pasažér! s Greyovou v čele. Fredman to nechápavě sledoval. Tasil zbraň a zamířil na ni. Ale než stačil vystřelil, kdosi jiný ho zasáhl. Zhroutil se pod navigační stolec a ztratil vědomí. Jeho poslední myšlenka zněla: „OLIRA se zřítí!"

^.^, ^

Přetížení přišlo tak náhle, že to Vounera shodilo z pytlů na podlahu. Žaludek se mu bránil proti neobvyklému pocitu. Pokoušel se znovu napřímit, ale tělo ho neposlouchalo. OLIRA buď přehnaně zrychlovala, anebo - a Vounerovi při

tom pomýšlení zaskočilo - narazila na atmosféru planety. Opatrně a s velkou námahou přelézal pytle.

Ze by Fredman opustil loď na palubě některého ze člunů? Možná, že se OLIRA roztříští o povrch planety...

Vouner zklamaně vzdychl.

Fredman ten aktivátor nakonec přece jen získá!

^ _*_ ^

Fance Togray sklonil hlaveň paprskometu, když pocítil nastávající přetížení. Pohled na kontrolní přístroje ho přesvědčil, že má nejvyšší čas, aby zachránil loď. Fredman ležel pod troskami navigačního stolku a nehýbal se. Malá část posádky spolu ještě pořád bojovala. Pasážéři, kteří nebyli na takové přetížení trénovaní, leželi bezmocně na podlaze.

Togray bleskově přemýšlel. Pokud chtěl přežít, musel co nejdříve opustit loď.

Nějak se mu podařilo proniknout mezi těmi rváči a dostat se až k tlakovým skafandrům. Bleskurychle si jeden oblékl, zavřel a nastavil absorbér přetížení. Ihned se mu ulevilo.

Pak byl hotov. Pevně sevřel svou zbraň.

Chodba před ním zela prázdnotou. Togray znal cestu k hangárům dobře. Utíkal k nim a když byl uvnitř, nasedl do jednoho ze člunů a ihned nastartoval. ;

Pryč, pryč, rychle pryč odtud!

Nastavil otevírání bran výstupu z hangáru, chvíli počkal a pak pohnul pákou posunu.

Jenomže člun se vytrhl z ukotvení dřív, než se otevřela brána. Vzlétl, překotil se na bok a roztříštil se o zavřenou bránu hangáru.

Fance Togray byl mrtev dřív, než stačil stáhnout ruku s ovládací pákou.

Jenom hustý porost vysokých stromů zabránil úplnému zničení OLIRY při nedobrovolném přistání. Rozžhavená arkonidská ocel pláště lodi spálila vrcholky stromů a OLIRA za sebou zanechávala ohnivou stopu.

Když pak definitivně dopadla, rychlost lodi už byla tak malá, že se loď neroztříštila. OLIRA sice popraskala, ale zůstala jako celek. O nějakém dalším startu do vesmíru však nemohlo být ani řeči.

Les kolem OLIRY hořel jasným plamenem. Místo zřícení vypadalo apokalypticky. Zdálo se, že se tady už nikdy neobjeví život.

A přece měl za několik hodin z trosk lodi vylézt muž, který jako jediný ze všech zřícení OLIRY přežil.

Tento muž nemohl být nikdo jiný než Hendrik Vouner. Ovšem v tuto chvíli ještě ležel v hlubokém bezvědomí uprostřed hromady měkkých pytlů.

^ A ^

Křehké, téměř ženské ruce Arase Hefnera-Setona hladily mapu. Aras se posadil zpátky ke stolu.

„Tady," řekl. „To bude náš další cíl."

Kromě něj se ve velínu lodi KOTARK zdržovali ještě čtyři další Arasové. Většinou to byla vysoká štíhlá stvoření, jejichž těla vypadala velmi křehce. Dva byli holohlaví, ostatní měli řídké, ale pečlivě učesané vlasy.

„Soustava Velanderu," řekl Hefner-Seton. „Všichni naši experti ji označili jako nezajímavou. Kolem malého žlutého slunce krouží tři planety. Vnitřní planeta je žhavá, vnější studená jako, led. Pouze prostřední je kyslíková, ovšem jistě zkrotím vaše nadšení, když podotknu, že je porostlá neprostupnými pralesy a pokryta močály a oceány. Politicky tato soustava patří k Impériu, jehož součástí jsme i my. Dosud se konalo několik poku-

sů o její kolonizaci, ale zatím se našlo dost jiných, vhodnějších planet, kde by se Pozemšťané mohli usadit."

Nejstarší z přítomných, Trotin, kývl na Hefnera-Setona. „Mnohokrát děkuji za vaše informace, příteli. Jenom nevěřte, že jsme tuto speciální loď vybavili proto, abychom se na ní honili za chimérami. Máme důvod se domnívat, že se nám podaří objevit v tropických podmínkách Velanderu bakterie, které by nám mohly dobře posloužit. A můžeme zde pracovat bez dohledu našich pozemských přátel."

Hefner-Seton krátce pohlédl na přístroje. „Máte ještě něco, pánové? Nebo mohu své muže povolat zpátky do velínu?"

„Řekl bych, že to je všechno," přikývl Trotin. „Nebudeme vás déle zdržovat od práce, kapitáne."

Čtyři vědci odešli a kapitán povolal své muže zpět do velínu., Posádka KOTARKU se skládala z třiceti Arasů, ke kterým se řadili ještě čtyři pasažéři, jejichž cílem byla druhá planeta soustavy Velander.

Hefner-Seton položil jednomu ze spojařů ruku na rameno.

„Poradu jsem ukončil předčasně proto, že očividně zachycujeme naváděcí signály," ukázal na hyper vy s Háčku. „Postarejte se o to, prosím."

„Pravděpodobně se jedná o vysílání z Aralonu," ozval se jeho zástupce Jassi-Petan.

Spojař chvíli mlčel.

Pak řekl: „Jsou to jednoduché naváděcí signály, pane. Nejsou ani zakódované. Ale je zřejmé, že přicházejí z druhé planety."

Hefner-Seton se zatvářil překvapeně.

Spojař řekl: „Impulzy přicházejí v pravidelných odstupech: krátce - krátce - dlouze - krátce - krátce!"

„Buněčný aktivátor!" vyhrkl Jassi-Petan. „**Tohle** jsou impulzy buněčného aktivátoru!"

Velitel však mávl rukou. „Hlavně klid, pánové! Samozřejmě,

že se může jednat o aktivátor, ale taky to může být trik nebo past."

”

„Výzkum bakterií," zavrčel Jassi-Petan. „Tohle je tedy to, co tak zajímá naše čtyři přátele..."

Hefner-Seton zavrtěl hlavou. „Předčasný soud."

„Tak se jich zeptáme!"

„Proč? Dojde ke zbytečné hádce."

Nastalo ticho. Každý na palubě se oddal svým vlastním úvahám, ale všechny patřily buněčnému aktivátoru.

• ^ ^ ^

Když se Hendrikovi Vounerovi pomalu vracelo vědomí, nejdříve ze všeho ucítil horko. Chtěl se ještě instinktivně pohnout, ale cosi mu v tom bránilo. Otevřel Špínou a potom slepené oči. Kou-. sek od něj hořelo... S vypětím všech sil zvedl hlavu.

Bylo jasné, že OLIRA se zřítíla. Vouner se v duchu sám sebe ptal, jesuitu jsou ještě nějakí další trosečníci jako on. Pokud ano, určitě se už vydali na cestu a hledají aktivátor buněk. -

Ale když pak během následujících desítek minut vylézal z lodi a prošel i velínem, všude nalézal jenom mrtvá těla...

Ačkoli to bylo podivné, dostal hrozný hlad.

Jedinou možnost mu nabízela džungle.

Vouner sevřel v dlani zbraň, kterou vytrhl z rukou mrtvému Buchananovi, a konečně opustil vrak lodi.

^ ^ ^

Spojař KOTARKU Sorgun vykřikl: „Je to pryč! Pípání aktivátoru ztichlo!"

Kapitán přelétl pohledem kontrolky. „**Za** několik okamžiků přistaneme. **Má** to třeba něco společného s námi?"

„Ne," řekl Sorgun. „To by se musely ozvat nějaké poruchy, Podle mého názoru bylo pípání prostě vypnuto."

„Ale proč?" zeptal se Jassi-Petan.

Sorgun pokrčil rameny. „Mám jenom jediné vysvětlení: Někdo si vzal buněčný aktivátor k sobě. Někdo, kdo nás předběhl."

Nastalo tísnivé ticho. Kapitán zatnul prsty do opěrky křesla, „**Že** by sem z Aralonu odstartovala ještě nějaká další loď?" zeptal se.

Jassi-Petan zavrtěl hlavou. „Měl jsem v ruce listinu startů..."

Hefner-Seton pokrčil rameny. „Vědci tvrdili, že na Velanderu nejsou žádné inteligentní bytosti. Pokud tedy někdo aktivátor sebral, pak tu někde musí být vesmírná loď; Teď právě lituji, že KOTARK není lépe vyzbrojena."

„Možná bychom měli informovat pasažéry," navrhoval Jassi-Petan.

„Ne!" odporoval velitel.

Pilot Kruz hlásil: „Právě vnikáme do atmosféry, pane!"

„Pokračujte!" přikázal Hefner-Seton. „Co ukazují zaměřovací přístroje?"

Jassi-Petan zkušeně přehlédl kontrolky. „Slabý záznam, pane. Slabé zaměření."

„Nějaká loď?"

Jassi-Petan opatrně odpověděl: „Neřekl bych, pane."

„Proč nemáme lepší obraz?"

„Mraky, pane."

KOTARK klesala níž a níž. Hefner-Seton přikázal obsadit zbraňové věže, ale posádku informoval pouze o tom, že na planetě lze očekávat nepřátelskou loď. O buněčném aktivátoru pomlčel.

^ A ^

Jassi-Petan mezitím odspěchal z velínu a zastavil se až v kajutě čtveřice vědců. / -

„Copak je?“ nepřívětivě na něj vyjel Třetin.

Jassi-Petan přešel až doprostřed místnosti a oběma rukama se opřel o stůl.

„Mam pro vás důležitou maličkost, pánové," oznamoval. Pak je informoval o událostech posledních hodin. Prozradil jim také, že mu velitel lodi zakázal mluvit o buněčném aktivátoru.

Lékaři mlčeli.

„Zradil jste svého velitele!" odpověděl mu pak Trotin.

Kosmonaut se však zasmál. „Velitel sám řekl, že o aktivátor bude boj. Dobrá, tak jsem to já, kdo ho začal. Ale jsem rád, že jsem vás informoval. Vy si na základě svých zkušeností poradíte."

„Přirozeně, že tyto informace nechcete dávat zadarmo, že?" zeptal se Trotin.

„Perry Rhodan platí za každý aktivátor deset tisíc solarů," odvětil Jassi-Petan. „Pro každého z nás to bude pěkná sumička."

Trotin zavrtěl hlavou. „Já myslel, že budete chtít ten aktivátor?"

„Jistě," přiznal Jassi-Petan. „Ale jsme přece inteligentní lidé. **Je** mi taky jasné, že bychom se pak mohli docela dobře navzájem eliminovat. V takovém případě mi jsou peníze milejší než smrt."

Jeden z Třetinových spolupracovníků předstoupil.

„Co když vaši zradu oznámíme veliteli?"

„Tak mě zastřelí," pokrčil rameny kapitánův zástupce a opustil místnost.

^ ^ ^

Když se vrátil do **velínu**, velitel stál před panoramatickou obrazovkou a vzrušeně debatoval se:Sorgunem.

„Co se děje?" zeptal se Jassi-Petan.
Hefner-Seton ukázal na monitor.
„Podívejte se sám."
KOTARK prorazila hustou vrstvou mračen a uvolnila výhled na povrch planety.
Ležel tam vrak.
„U všech planet! Zřícená loď! Ještě dokonce místy .hoří!"
Hefner-Seton přikývl. „Pozemská nákladní loď. Právě jsme se ujistili, že nepatří k válečné flotile Impéria."
„Zřítíla se v blízkosti buněčného aktivátoru," dodal Sorgun.
„Přežil to někdo?" zjišťoval Jassi-Petan.
„Nezdá se," oznamoval Hefner-Seton. „Ale někdo přežít musel. Někdo, kdo sebral buněčný aktivátor. Dokonce si umím představit, proč se ta loď zřítíla..."
Jassi-Petan se předklonil.
„Přistaneme?"⁴
„Jistě. Nebo¹: jste si myslel, že bych jim aktivátor nechal?"

^ J. ^

Na místech, kde nezuřil požár byly listy stromů vlhké. Křoví bylo tak hustě rostlé, až mel Vouner značné problémy, když chtěl postupovat pralesem. Ve větvích nad nim cíhala zvířata a zlostně na něj pokřikovala.

Vouner doufal, že bude mít štěstí, a dál tvrdošijně pokračoval směrem k impulzům buněčného aktivátoru. Už po několika metrech, které urazil, přestal vidět vrak OLIRY.

Bez zaváhání se prodíral pralesem. Vůbec nepomyslel, že by mohlo být velmi těžké najít aktivátor v takové džungli. Byl přesvědčen, že s tím nebudou problémy.

Dorazil na paseku a rozhodl se, že si odpočine. Klesl do mechu, ale pořád přitom držel zbraň v náručí.

Teprve nyní si uvědomil, jaké prožívá nervové vypětí. Klidný život, který dosud vedl, mu právě skončil.

Ze stromů slézala smečka zvířat, která z dálky připomínala dýně. Neustále přitom hvízdala. Vouner pozvedl pusku.

Ale než stačil vystřelit, něco objevil.

Vyskočil a rozběhl se k tomu.

Byl to buněčný aktivátor.

Ležel na malém pahorku, byl oválně tvarovaný a připomínal vajíčko. Vouner byl natolik otřesen, že zůstal stát jako ochromený. Srdce mu bušilo a nebyl schopen hnutí.

Opatrně natáhl ruku.

Pak se Špičkami prstů dotkl té věci.

Chvilí ji držel.

. Bylo to, jako by do jeho těla proudil silný tok energie. Vouner vzal do druhé ruky řetízek, na kterém byl aktivátor připevněn, a zvedl jej.

Pověsil si jej kolem krku... Cítil jak do jeho těla proudí živé Ímpulzy aktivátoru. Bezděčně se napřímil. Cítil netušenou sílu a moc. Všechna únava z něj spadla.

Jeho tělo jako by s tou malou věcíčkou splynulo.

Stal se Nesmrtelným!

Triumfálně se rozhlížel. Najednou se konečně cítil jako skutečná osobnost. Jeho dosavadní existence byla fádní a šedivá. Bylo mu třicet dva let, a teprve nyní začínal skutečně žít. Mohl cokoliv začít a nemusel na nic spěchat. Byl Nesmrtelný.

Zhluboka se nadechl.

Znamenalo to také velkou moc. Kolem něj se budou shromažďovat lidé, kteří ho budou poslouchat. Stane se jedním z pětadvaceti majitelů buněčného aktivátoru, pokud nepočítal Perry-ho Rhodana a Atlana. To znamenalo, že se stane jedním z nejmocnějších mužů Galaxie.

Stane se součástí dějin Země!

Dějin Galaxie!

Fredman, Buchanan, Permant, Hershnan a Togray..., ti všichni chtěli aktivátor získat. A nyní byli mrtví. Vouner se usmál. Měl čas. Neskutečně mnoho času.

^ ^ ^

Ještě než se stačil vrátit k vraku lodi, aby vykopal hroby mrtvým, objevil se na nebi stín, který ho vyděsil. Popadl karabinu a zvedl ji proti nebi.

Spatřil loď.

Neustále klesala.

;

Vouner poznával, že loď není pozemské konstrukce- Došlo mu, že cizinci asi zachytili naváděcí signály aktivátoru. Uvědomoval si, že nastává boj. Boj o aktivátor buněk.

Napjaté sledoval přistávací manévry cizí lodi. Byla o něco větší než OLIRA, ale válcovitého tvaru... Kdo mohl být na její palubě? Vouner měl sto chutí uprchnout do pralesa, ale věděl, že by ho stejně brzy našli.

Loď dosedla. ' Dlouho se na ní nic nepohnulo.

Teprve po drahé době se začal otevírat malý vstup.

Ze vstupu vyšly Čtyři osoby. Vouner okamžitě poznal, že to nejsou Pozemšťané. Cizinci na sobě měli pestrobarevné hábity. Byly to vysoké Štíhlé postavy s úzkými tvářemi a chytrýma očima. Připadali mu povědomí...

Musel však přemýšlet, než mu to došlo...

,To byli Arasové! Galaktičtí lékaři!

Vouner si vzpomínal, že některé z nich viděl při návštěvě kosmodromu v Terranii. Tyto bytosti se pohybovaly se stále stejnou arogancí. Vzpomínal si, co se o nich psalo v knihách. Arasové totiž v minulosti působili Zemi velké problémy. Nyní se už sice připojili k Impériu, každý o nich však věděl, že k tomu byli spíše

přinuceni, než že by chtěli. Proto si nadále šli svou vlastní cestou.

Vouner tušil, že bude muset o svůj aktivátor bojovat.

Vtom jeden z Arasů ostře vykřikl.

Vounerem to trhlo. Ti Čtyři si všimli Buchananovy mrtvoly, kterou před chvílí vytáhl ven a chtěl ji uložit do hrobu. Od této chvíle věděli, že na planetě musí být aspoň jeden přeživší člověk.

Jenom u něj mohli najít aktivátor.

Vouner si uvědomoval, že na palubě araské lodi patrně zavládly stejné vášně, jaké panovaly na OLIRE. Každý Aras se bude snažit získat aktivátor jenom pro sebe. Určitě se mezi sebou pohádají.

V tom spočívala Vounerova šance.

Oběma rukama se odrazil od kmene stromu, za kterým se schoval. Bude s nimi bojovat. Jen tak se nevzdá.

^ A ^

„Ten muž není dlouho mrtev. Ještě nedošlo k mrtvolné strnulosti.“

Hefner-Seton dokázal svá slova tím, že strčil hlavní paprskové pušky do Buchananova těla. V nose ho pátil čpavý kouř spáleniny.

„Někdo ho chtěl pohřbít,“ poznamenal kdosi vzadu.

„Asi jsme ho vyrušili,“ zabručel velitel KOTARKU. - „Ať to byl kdo chtěl - určitě má aktivátor.“

Z očí všech tří Arasů se v té chvíli dala vyčíst touha okamžitě se hnát. za tím mužem. Jejich velitel se v sobě snažil loveckou touhu potlačit.

„Pravděpodobně bude ozbrojen,“ řekl a rozhlédl se. „Tady jsme pro něj dobrým cílem. Vraťme se na palubu lodi a vytvořme pátrací komanda.“

Sice neradi, ale vrátili se.

^ ^ ^

„Myslím, že to přežil jenom Jeden člověk," poznamenal Hefner--Seton, když shromáždil své nejdůležitější muže i Čtveřici vědců ve velínu lodi. „Pravděpodobně před námi utekl, ale brzy se vrátí."

„Měli bychom udělat něco pro zmírnění jeho strachu," navrhoval Troitin. „Nemůžeme ho přece nechat ve štychu. Může letět s námi na palubě KOTARKU. Na Aralonu ho pak předáme veliteli základny."

Hefneru-Setonovi nezbylo nic jiného, než zdánlivě přistoupit na tento návrh. Ovšem sám neměl v úmyslu jej poslechnout. Říkal si, že neznámý Pozemšťan nesmí tuto planetu opustit živý, protože kdyby se Rhodan dozvěděl, že se Hefner-Seton zmocnil aktivátoru násilím, bylo by zle.

„Máte pravdu," řekl nahlas Třetinoví. „Pozemšťané jsou jak známo nedůvěřiví. Nějaký čas bude trvat, než ho najdeme."

Chvilí přemýšlel.

„Dám vám k dispozici část posádky."

„Souhlasím," ochotně se ozval Troitin.

Hefner-Seton pak rozdělil jednotlivé skupiny.

„Ke které skupině budete patřit vy, veliteli?" zeptal se Troitin, když kapitán lodi skončil s rozdělováním.

„Já zůstanu na palubě KOTARKU."

„Ano?"

„Vás to nějak překvapuje?"

Nedostal odpověď, a proto pokračoval: „Povedu akci z KOTARKU. Taky budu se všemi skupinami ve spojení a budu moci okamžitě zakročit, pokud to bude nutné."

^ _*^ ^

Ve Vounderově útěku byl od samého počátku určitý systém. Když viděl, že palubu araské lodi opouští asi třicet ozbrojenců,

věděl, že začíná hon na jeho aktivátor. Počkal, dokud se neutvořily čtyři skupiny, které pak odešly různými směry do džungle.

V duchu se sám sebe ptal, jestli s sebou mají individuální zaměřovače, ale doufal, že ne-

Rozhodl se, že nejdříve nechá Arasy vniknout do džungle. Protože nešli samostatně, způsobovali takový hluk, že vždy věděl, kde asi zrovna jsou, aniž by je musel vidět.

.Vycházel z předpokladu, že se skupiny budou navzájem předhánět, která ho chytí nejdříve. Musel tedy jejich touhu po aktivátoru nějak využít... Když opouštěl svou pozorovatelnu, měl už jasný plán, jak to udělá.

Postupoval rychle. Zvuky, způsobené Arasy, brzy ztichly. Nad džunglí se rozprostřelo hrozivé ticho. Nic nenaznačovalo, co se děje pod zelenými korunami pralesních obrů.

Po několika desítkách minut se Vouner zastavil, aby si na okamžik odpočinul.

Měl pocit, že země pod jeho nohama měkne jako by tam měl být močál. Země byla elastickejší. Kromě toho se měnily i rostliny kolem. Dosud zelená barva stále více ustupovala na úkor hnědé. Cítil hnilobu a vlhkost. Už ho nepronásledovalo ani jedno z tykvvitých zvířat.

Vouner vstupoval na mrtvou zemi. Odněkud se ozývalo temné bublání stoupajících plynů. Prastaré stromy ležely jeden přes druhý v neprostupných propletech. Při dalším postupu si musel dávat stále větší pozor.

Brzy dospěl k močálu, který připomínal Černé jezero. Probublával z něj plyn a bubliny byly veliké jako kola od vozu.

Vouner se posadil mezi dvě silné větve padlého stromu a opřel se.

Sem musel Arasy nalákat.

Vtom se přímo před ním rozevřela hladina močálu a z bahnité vody se vysunula obří lebka. Vouner zděšeně vykřikl. Kmen, na kterém seděl, se zachvěl.

Vouner zděšeně sledoval pravěkou příšeru. Cítil bestiální zápach a hledal v bahnem pokryté hlavě oči. Potvora měla-krk širší než Vounerova ramena.

Cítil, jak se pod nim zvedá strom, na kterém seděl, a šlo to tak snadno, jako by to byla zápalka. Pevně se chytil levou rukou, v pravé stále svíral karabinu.

Zpola mrtvých strachy namířil zbraní na močálovou nestvůru.

Ale než stačil vystřelit, potvora zvedla strom do výšky, Vouner sklouzl dolů a mlaskavě dopadl na močál. Pravěké zvíře pak jedním úderem mocného ohonu roztránilo strom/na několik kusů.

Tělo zvířete se zvolna sunulo podél Vounera jako černá stěna. Ještě jednou se zvedl ohon a zakymácel se, potom nestvůra odcházela a pod jejími kroky praskaly větve.

Vouner padl na břicho a plazil se po vlhké měkké půdě pryč. Držel se přitom dalšího kmene, ale pod vahou jeho těla se kmen nořil pomalu ale jistě stále hlouběji.

Musel se v duchu smát ironii osudu. Žádný buněčný aktivátor ho nezachrání před smrtí utonutím.

^ ^ ^

„Ještě jsme nenašli žádné stopy, veliteli," hlásil Jassi-Petan na palubu mateřské lodi. „Zdá se, že jsme se zmýlili."

„Můžete se svou skupinou přestat pátrat, jestli chcete," klidně odpověděl velitel.

Chvilí bylo ticho, potom však Jassi-Petan odpověděl: „Budeme hledat dál."

„Pozemšťan se ještě nedostal daleko," připomínal Hefner-Seton. „Musíte se lépe dívat. Určitě nějaké stopy najdete."

„Ostatní skupiny jsou úspěšnější než my?"

„Ne."

Jassi-Petan se odmlčel. Velitel se uvelebil v křesle. Podíval se na palubní hodiny.

„Čas ubíhá jen velmi pomalu," mínil Sorgun. „**Muži** nejsou nijak dlouho venku z lodi." : , - •

Hefner-Seton přikývl.

„Jestli aktivátor nenajdeme před setměním, už ho nenajdeme nikdy."

„Kdy tady vlastně začíná noc, pane?"

„Nevím, zjistěte to."

Pak nastalo na pár desítek minut ve velínu ticho.

Než se znovu ozval Jassi-Petan: „Máme stopu, pane! Zaměřovači přístroje zaznamenaly slabý energetický výboj. Náš muž asi střílel!"

„Víte kde?"

„Asi ano!"

„Tak pokračujte!"

Velitelé jednotlivých skupin se posléze hlásili ze svých nových stanovišť. Dříve nebo později na sebe narazí. Hefner-Seton si v duchu maloval sadistické výjevy, jak jeho muži po sobě navzájem střílejí. Vlastně mu bylo toho chudáka trosečníka líto. Tohle prostě nemohl přežít. Padne jako jeden z prvních. Svědek násilné akce zemře.

Hefner-Seton vypnul vysílačku. Nebylo nutné, aby byl informován o dalších událostech. V duchu si dokázal představit, co se nyní stane.

Věnoval se své práci. Jeho dva spolupracovníci Sorgun a **Fertrik** zřetelně znervózňeli. Bude je muset pořádně hlídat.

Usmál se a zeptal se: „Tak kdy tu bude tma?"

„**Brzy**," procedil mezi zuby Sorgun. „Velice brzy."

^ ^ ^

Když už uvízl v močále **až po** kolena, Vouner se rozhodl, že bude proti svému konci bojovat. Jestli ho zastřelí nebo se utopí v

močále - smrt jako smrt. Ale aspoň se pokusí vzít osud do svých rukou.

Vzal karabinu za hlaveň a pokusil se zaháknout za liánu nad močálem. Zkusil to několikrát, ale až poosmě se mu ji podařilo zachytit.

Stáhl ji k sobě a popadl ji. Opatrně za ni zaškubal, aby zjistil, jak na tom je. Karabinu si přehodil přes rameno a chytil se liány oběma rukama. Její povrch byl hladký, jako namydlený.

Zabral a pokusil se po ní vyšplhat.

Dařilo se mu to.

, Centimetr za centimetrem'se nořil'ven z močálu. Když už byl docela venku, nahoře něco prasklo a Vouner vykřikl. Báł se, že se utrhl, ale liána vydržela.

Chvíli počkal a pak se na ní rozhoupal. Houpal se stále víc a víc, až se ocitl nad břehem a v pravém okamžiku se pustil.

Dopadl na všechny čtyři, ale stejně se překulil a karabina **mu** málem srazila vaz.

Když zvedl hlavu, spatřil močál, který začínal přímo před Špičkami jeho bot. Liána se vrátila nad místo kde se málem utopil a chvěla se. Nyní mohl znovu pomyslet na Arasy. Musel provést svůj původní plán. Bez zaváhání vzal karabinu a vystřelil proti močálu.

To protivníka přiláká.

O třicet minut později narazil na Jassiho-Petana a jeho skupinu.

^ _*_ ^

Jassi-Petan byl zpocený jako mys. Zastavil se. Ta zatracená džungle vypadala všude stejně. Naštěstí se přístroje nedaly zmást, jinak by odpříisáhl, že se se svými druhy pohybuje v kruhu.

Z větví stromů na ně pištěla zvířata. Otočil se k muži se zaměřovacím přístrojem: „Je to ještě daleko?“

Muž zavrtěl hlavou. Jassi-Petan si otřel pot z čela. Nyní už tušil, proč se velitel neúčastnil akce. Hefner-Seton si šetřil síly na poslední kolo. Kdokoliv nalezne aktivátor, bude se s ním muset vrátit na palubu lodi - a bude k smrti vyčerpaný.

Hefner-Seton pak bude mít snadnou roli: jednoduše mu aktivátor sebere.

„Pokračujeme!“ zvolal Jassi-Petan.

Jeho muži ho za to určitě nenáviděli. Byli se silami v koncích. •Přitom každý z nich toužil po aktivátoru stejně silně jako 'on. Nikdo se jej nechtěl vzdát. .

Jasně, pomyslel si Jassi-Petan. Smrtelník nemůže mít větší cíl než nesmrtelnost.

Vtom - ani ne deset metrů od něj - vysel spoza stromu nějaký muž. Byl to Pozemšťan. Kolem krku měl řetízek a v rukou svíral paprskometnou karabinu staršího typu. '

Jassi-Petan byl příliš překvapen než aby dokázal rychle zareagovat. Pozemšťan vystřelil dříve než on.

Jassiho-Petana to strhlo dozadu proti Arasovi za ním. Před očima se mu udělalo černo. Zoufale se snažil zachytit svého druhu, ale ten ho brutálně odstrčil.

Pak mu nad hlavou zasvištěl další výstřel a v hlavě se mu semtmělo. Lov buněčného aktivátoru si vyžádal další smrtelnou oběť.

^ X ^

Vounerův první výstřel byl víceméně instinktivní reakcí než uvážlivým Činem. Když viděl, jak Aras sahá po zbrani, jednoduše vystřelil. Byl to pud sebezáchovy.

Pak jen viděl, jak Aras padá. Uskočil stranou a znovu vystřelil. Schoval se za kmen nejbližšího stromu. Stál tam, ztěžka od-

dechoval a tiskl se k drsné stromové kůře. V tom nejlepším případě proti němu nyní stáli čtyři muži. To byla přesila.

Naslouchal. Slyšel, jak se protivník blíží. Už nesměl zůstat déle na tomto místě. Napjatě sledoval okolí. Další strom byl od něj nejméně deset metrů.

Zablesklo se. Paprsek se zakousl do kůry nad jeho hlavou a propálil do ní černou díru.

Kdosi zvolal: „Vzdejte se, Pozemšťane!”

Chtěli ho zabít! Určitě by ho zabili, kdyby se jim vzdal. Živém Vounerovi by nemohli aktivátor sebrat.

„Čert vás vem!” . '.. '.-

Odpovědí mu byla skutečná sprška bojových paprsků. Svištěly všude kolem něj, podpalovaly porost, lámaly větve. Věděl, že se Arasové dříve nebo později rozdělí a zaútočí proti němu ze dvou stran. Strach, že by mohl ztratit aktivátor, mu dodal neskutečné síly.

Uskočil stranou, překulil se a zároveň střílel na nejbližšího z útočníků. Sice nezasáhl cíl, ale ztratil se jim v křoví. Přestali střílet, protože nevěděli kam zmizel.

^ ^ ^

Hendrik Vouner věděl, že jeho jedinou nadějí bude, když se pokusí dostat na jejich loď. Cítil sílu, která do něj proudila z aktivátoru.

Nebezpečí, z jehož spárů právě unikl, mu dodalo přesvědčení, že to dokáže. Tahle planeta byla velmi nebezpečná sama o sobě, natožpak když ho honili ozbrojenci. Ale už se podíval smrti do očí a nebál se jí.

Ted' potřeboval pouze špetku štěstí.

Musel se dostat na loď galaktických lékařů.

Prostě musel.

^ ^ ^

Třetin si prohlížel močál a říkal: „Tady musel být. Ještě před chvílí tu musel být.“

Gornas mu odpověděl: „Navrhuji, abychom se vrátili dřív, než se tu objeví ta potvora, co tu nechala tyhle hrozný stopy!“

„Máš strach?“ posmíval se mu Trotin.

„Ta mrcha toho Pozemšťana určitě sežrala,“ bránil se Gornas.

Trotin pohrdavě mávl rukou.

„Dejte vědět veliteli. Ať zná situaci. Malsagu, zavolejte KO-TARK!“

Počkali, dokud Malsag neobslouží vysílačku.

„Vysílačka na palubě KOTARKU je vypnutá,“ konečně oznámil Malsag. „Tomu nerozumím.“

Ale rozumíš, moc dobře tomu rozumíš, říkal si v duchu Trotin. Všichni dobře víme, že tady jde o nesmrtelnost. Každý si dělá, co chce... A co podle sebe potřebuje.

Trotin zvedl ruce. „Okamžik! Dost bylo divadla. Jestli **si** myslíte, že pořád ještě věřím, že spěcháme na pomoc nějakému chudáčkovi trosečníkovi, pak jste se velice spletli. Všichni, co jste tady, se ženete za aktivátorem buněk. Teď máte strach, že **Hefner-Seton** ho už má a že vás tady nechá trčet.“

Gornas jedovatě poznamenal: „Proč tady teda trčíte, když to všechno tak dobře víte?“

Trotin viděl ve tvářích svých druhů nenávist i rozpaky. .

„Jsem starý muž - moc unavený, abych mohl bojovat,“ řekl.

„Přesto bych pochopitelně moc rád vlastnil buněčný aktivátor -už čistě z vědeckého zájmu.“

Kdosi se ošklivě zachechtal. Trotin trpělivě počkal, až to přestane.

„Kdybych chtěl, přátelé, mám prostředky jak vás všechny uspat. Zůstal bych z celé posádky docela sám a mohl bych si s buněčným aktivátorem vyhrát do libosti.“

„Jo, ale to byste s náma musel bejt na palubě lodi,“ zavrčel Malsag. „V uzavřeném prostoru.“

„Správně. Ale pletete se, jestli si myslíte, že se váš velitel už zmocnil aktivátoru. Velitel nás chce všechny jenom trochu zner-vóznit a popohnat ty, kteří aktivátor našli, aby se nezapomněli vrátit ke KOTARKU.“

„Vy myslíte, že už ho někdo z nás má?“

Třetin se pootočil k tazateli: „Je tu jenom jediná možnost. Jas-si-Petan! Byl první. Našel stopy. Ihned reagoval na střelu. Tak proč tady ještě není?“

Muži se poradili a rozhodli, že Třetin je odvede zpátky na loď.

Po krátkém pochodu objevili mrtvolu Jassi-Petana a dalšího Arase. Trotin rozkázal skupině, aby zastavila.

„Zdá se, že tady došlo k boji o aktivátor,“ poznamenal Gor-nás.

Trotin se mlčky sklonil nad mrtvého zástupce velitele. Zatvářil se překvapeně. Výstřel, který Arase zabil, vyšel z cizí zbraně.

„Ještě žije?“ zeptal se Malsag a vědec zavrtěl hlavou.

„To byla vražda!“ zvolal Jossat-Prug.

Trotin se napřímil a kráčel dál; Proč by jim měl říkat, že věří spíše na vraždu, než na obranu v nouzi?

^ A ^

Hefner-Seton zíral jako hypnotizován na postavu, která se zřetelně rýsovala na obrazovce. Muž, který vycházel z džungle, byl bezesporu Pozemšťan. Se svěšenými rameny se blížil ke KOTARKU. V pravici svíral karabinu a vypadal vyčerpaně, byť jeho pohyby prozrazovaly jistou rozhodnost.

Přestože byl onen muž sám a byl poznamenán těžkými boji, Hefner-Seton z něj měl strach. .

„Támhle je!“ zvolal Sorgun, když se naklonil přes velitelovo rameno.

„Ale kde jsou naši?" zeptal se Fertrik, **který** zároveň kontroloval dobití své zbraně-

„Co máte v úmyslu?" pokračoval Fertrik. „Chcete ho zastřelit jako divočáka?"

„Ne..., i když vím, že je nebezpečný. Pustíme ho na palubu naší lodi," řekl velitel.

Fertrik pak beze slova opustil velín.

„Zapněte vnější reproduktory!" přikázal Hefner-Seton.

Spojař mlčky vykonal rozkaz. Velitel pak sáhl po mikrofonu, ale než mohl něco říci, Fertrik se objevil na monitoru.

„Opustil loď bez mého svolení," zabručel velitel. „**Je** to pitomec."

Pozemšťan se zastavil a vyčkával. Karabinu držel připravenou ke střelbě.

„Hod'te mi aktivátor!" volal na něj Fertrik. Hefner-Seton se pohrdavě ušklíbl. Touha po věčném životě zbavovala rozumu i jinak rozumné lidi.

Pozemšťan nemínil uposlechnout.

„Jděte mi z cesty," řekl tiše Fertrikovl.

Fertrik však už byl pološílený. Rychle hmátl po zbrani a zvedal ruku, ale Pozemšťan byl rychlejší, i když měl pomalejší pohyby - protože nebyl nervózní. Vypadal dokonale klidně.

Fertrik vystřeli, ale minul. Zato rána z Pozemšťanovy zbraně ho srazila k zemi. Cizinec pak zvedl hlavu a podíval se na KO-TARK.

„Vstup zůstal otevřený," hlesl Sorgun.

„Schovejte se," rozkázal mu velitel. „Pustíme ho dál. Jakmile to půjde, zneškodníte ho."

Pak se Hefner-Seton i s křeslem otočil tak, aby se díval na vchod do velínu.

^^^

Vouner od samého začátku počítal s tím, že araská loď bude střežena. Přihlouplý útok ho však překvapil. Místo aby na něj nastražili léčku, vysel z lodi nějaký hloupý Aras a chtěl po něm střílet.

Vouner minul mrtvého a mířil k otevřenému vstupu na loď. **Byl** přesvědčen, že na palubě najde ještě další Arase. Doufal dokonce, že tam budou, protože bez nich by sám s takovou lodí nikdy nedokázal odletět.

Každou chvíli Čekal žhavý paprsek, který ho olízne a zabije, ale nic takového se nestalo. Že by to bylo touhou Arasy po věčném životě? Ze by nechtěli poškodit aktivátor?

Starý Hendrik Vouner by patrně nikdy nevystřelil na živou bytost. Od chvíle, kdy si zavěsil kolem krku aktivátor, se Hendrik velice změnil...

Dorazil až ke vstupu. Ohlédl se. Nikde žádný pronásledovatel. Sevřel karabinu pevněji a vstoupil na palubu cizí lodi. Chodba, která vedla do nitra lodi, byla zářivě osvětlena. Nic nenaznačovalo, že by tam na něj někdo čekal.

Vouner se zastavil a naslouchal. Obklopovalo ho neuvěřitelné ticho. Rozhlížel se, a pak opatrně vyrazil směrem k velínu.

^ x ^

Do velínu vstupoval s namířenou zbraní v ruce.

Na pilotním křesle seděl štíhlý Aras, paže zkřížené na prsou. Díval se na něj upřenýma očima.

„Nejlepší metodou jak získat buněčný aktivátor, je nechat si ho přinést," poznamenal Hefner-Seton.

Vouner ustoupil o tři kroky, zavřel vstup a namířil na Arase. .

„Uzavřete vstup na loď. Rychle!"

Hefner-Seton poslechl. Vouner ho přitom pozoroval. Arasova sebejistota mu neunikla. Proč tady na něj Čekal neozbrojen a sám?

„Máte ten aktivátor?" zeptal se Aras.
 „Ano," odpověděl Vouner. „A nechám si ho."
 Hefner-Seton se uvelebil v křesle. „Jsem velitel této lodi. Za pár okamžiků sem dorazí posádka. Co budete dělat potom?"
 „Kolik lidí potřebujete, abyste mohl vzlétnout?"
 „Deset by mělo stačit."
 Vouner věděl, že mu Aras lže. Takové moderní lodě- mohly být klidně obsluhovány jen tříčlennou posádkou.
 „Stejně se o to pokusíme," rozhodl.
 „Co máte vlastně v úmyslu?" chtěl vědět Hefner-Seton.
 „Odvezete mě na této lodi na Zemi," oznamoval Vouner.
 „A když ne?"
 Vouner pozvedl zbraň. „Nemám co ztratit,.."
 Vtom ale pocítil v zádech chladný kov.
 „Pusťte tu pušku!" přikázal mu Sorgun.
 Vouner zavřel oči. Pustil pušku. Křísla o podlahu. Bylo po všem.
 Ve hře o nesmrtelnost příliš riskoval - a prohrál. Arasové ho přelstili.
 Na druhé planetě soustavy Velanderu sice našel věčný život, ale ztratil přitom ten svůj vlastní.
 „Dobrá práce!" pochválil Hefner-Seton svého spojaře, vstal a blížil se k Vounerovi.
 „Stát!" zvolal Sorgun.
 Velitel se zastavil a zatvářil se překvapeně. V očích se mu zablesklo.
 „Pozemšťane! Posuňte mi sem nohou vaši zbraň!" rozkázal spojař.

^ ^ ^

Vouner suše polkl. Začínalo to být velmi nebezpečné... „Sorgune!" zvolal velitel lodi. „Tohle vám neprojde!" „Buďte zticha!" vykřikl spojař. „Vy budete pouze vykonávat

moje rozkazy, nebo vás zastřelím!" A obrátil se na Vounera;

„Vaši pušku. Pozemšťane." :

Vouner zvedl nohu a kopí zbraň spojařovi na dosah.

„Rozepněte si košili a hod'te mi aktivátor!" pokračoval spojař.

„Ne!" zvolal Hefner-Seton. „Jakmile ho dostane, oba nás zabije!"

•
Vouner horečně přemýšlel. Pokud na něj Aras nyní vystřelí, riskuje rozbití aktivátoru...

„Pospěšte si," naléhal Sorgun. „Nenechte se ovlivňovat."

Vouner vzal do rukou řetízek aktivátoru.

„Sem s tím!" naléhal Sorgun.

A vtom Vouner naprosto přesně věděl, co musí udělat. Bleskurychle hodil aktivátor Hefneru-Setonovi, který jej instinktivně zachytil. Sorgun zaklel a vystřelil. Ale to už se Vouner jedním skokem ocitl v bezpečí.

Hefner-Seton se snažil zachránit úlovek, ale Sorgun se na něj mezitím vrhl. Velitel svíral aktivátor na prsou. Vouner, riskoval skok za bezpečnou fasádu počítáče.

Sorgun se otočil a chtěl na Pozemšťana vystřelit, ale nenašel ho. Velitel se na něj vrhl, srazil ho k zemi a vyrazil mu zbraň. Sorgun zato hmátl po Vounerově karabině, když nad ním Vouner nečekaně zahnal; „Nechtě to být!"

Aras se vzpamatoval. Zvedl hlavu a viděl, že na něj Pozemšťan míří jeho vlastní zbraní. Pomalu se zvedl ze země.

„Proč ho nezastřelíte?" zeptal se velitel.

„Patří k posádce," odpověděl Vouner. „A vy položte aktivátor na podlahu a ustupte o pět kroků."

Stalo se.

Vouner vzal aktivátor, znovu si jej zavěsil kolem krku a pak přikázal: „Posad'te se do křesel... oba! Nastartujte loď a nastavte kurz k Zemi!"

^ ^ ^

Trotin zaslechl zavytí lodních'agregátů a zarazil se. Zbledl jako stěna.

„To je KOTARK!" vyhrkl nevěřicně.

Gornas položil ruce na stehna a vykřikl jako šílený: „Startujou bez nás! Bez nás!"

„Je pozdě," zamumlal Trotin.

„Ale proč?" hlesl druhý pilot lodi Kruz.

Když dorazili k místu, kde předtím stála jejich loď, Jossat-Prug ukázal na Fertrikovu mrtvolu. „Tady máte jasnou odpověď."

^ A ^

Několik minut po startu Hendrik Vouner zjistil, že ani nesmrtelný člověk není aktivátorem zbaven únavy. Hrozně se mu chtělo spát, ale dobře věděl, že jakmile zavře oči, ti dva Arasové se na něj vrhnou jako hyeny.

•Velitel ho nenápadně pozoroval. Vounerovi jeho pohled neunikl. Sorgun se stále zdržoval u palubního počítače. Vouner počítačům nerozuměl, ale nevěřil, že by tam musel být tak dlouho.

„Kdy doletíme k Zemi?" zeptal se Vouner. Hefner-Seton odpověděl, aniž by vstal: „Za sedm hodin." Vouner se lekl. Děsil se toho. Ještě sedm hodin vydržet beze spánku?

Sorgun se mezitím sklonil k veliteli a cosi mu pošeptal. . „Ticho!" zvolal Vouner. „Nic takového! Pokud chcete jeden druhému něco sdělit, tak nahlas' a v interkosmické řeči!"

„Nabízím vám dvojnásobek toho, co vám za aktivátor slíbil Rhodan," řekl náhle Hefner-Seton. „Prodejte mi ho a dostanete dvakrát takovou prémii," „Je neprodejný," řekl Vouner.

„Jak si představujete nesmrtelný život. Pozemšťane?" „Zatím jsem o tom nepřemýšlel. Neptejte se."

Ve skutečnosti však Hendrik Vouner o své budoucnosti přemýšlel. Jeho myšlenky kroužily kolem nesmrtelnosti. Nacházel se v neskutečné euforii a cítil, jak se rychle mění. Stále silněji podléhal vlivům aktivátoru...

Sorgun vyskočil. Vouner cítil, že se něco děje. Vzpamatoval se a otevřel oči. Už usínal! A Aras už byl nad ním!

Vouner zvedl karabinu a praštil s ní protivníka vší silou. Sorguna zasáhl do prsou a odmrštil ho.

„Zpátky!“ zvolal Vouner a vyskočil. „Zpátky nebo střílím!“

Spojař se zatvářil jako ďábel. Skryl bolest a vrátil se do pilotního křesla.

„Už to nezkoušejte...,“ varoval ho Vouner. „Mám moc lehké spaní.“

Čas plynul nekonečně pomalu. KOTARK se nezadržitelně blížila ke vzdálenému cíli. Mezi jejími ocelovými stěnami se navzájem hlídali tři muži... Tři nepřátelé na smrt...

Vouner netušil kolik je hodin, když mu Hefner-Seton ukázal na monitoru malé žluté slunce.

„Slunce, Pozemšťane!“

Vouner se rozechvěl vzrušením a úlevou. Požádal velitele, aby mu dal několik výživných koncentrátů. Hlad byl dobrým znamením. Jeho tělo znovu začínalo normálně reagovat. Zahleděl se na monitory.

Slunce, mateřská hvězda lidstva. Jako nesmrtelný je uvidí ještě mnohokrát v životě. Ani za několik tisíc let se pohled na slunce nezmění. Bude stále stejný. Nádherná myšlenka. Nikdy předtím v sobě necítil sílu aktivátoru tak jako nyní.

„Musíme odvysílat signály,“ poznamenal Hefner-Seton.

„Proč?“

„Abychom uklidnili vaše krajany,“ posmíval se Aras. „Nebo jste si snad myslel, že by nás Pozemšťané nechali vletět do soustavy jenom tak?“

Vouner chvíli přemýšlel.

„Dobrá," řekl pak, „ale neprozrazujte jim nic o aktivátoru. Oznamte, že KOTARK je výzkumná loď, která přistane na zemi kvůli výměně informací."

„Tuhle vaši lež prokouknou nejpozději po našem přistání," mínil Hefner-Seton.

„Patrně máte pravdu," souhlasil Vouner; „Rád bych však zabránil alespoň tomu, aby se o aktivátoru dozvěděl některý ze strážníků."

Aras se zachechtal. „Máte strach, že by vám ten váš aktivátor na poslední chvíli vzal, co?"

Vouner se mračil. Nedůvěřivě- sledoval Sorguna u vysílačky.

„Proč nemáme obrazový přenos?" zeptal se.

„Zeptejte se svých přátel," šklebil se Sorgun.

Vouner nedokázal posoudit, jestli ho obelhávají nebo ne. Byl to vesmírný laik. Říkal si však, že se v blízkosti slunce nesmí choval podezřele.

Po chvíli Sorgun ukázal Vounerovi záznam, se kterým si Vouner nevěděl rady.

„Povolení k přistání," zavrčel Aras.

Vouner začínal ty dva podezřívát z léčky. „Jestli jste mě nějak podvedli, zastřelím vás," hrozil, ale nejistota v něm narůstala.

„Tááhle!" řekl Hefner-Seton a ukázal na monitor. „Země!"

Vouner spatřil malou zelenou kouli, která se rychle zvětšovala. Měl pocit, že už rozpoznává kontinenty a oceány.

Pohled na Zemi jím otřásl. Když odlétal, v duchu se s ní navždy loučil... Ale brzy si uvědomil, proč a hlavně s čím se sem vrací. Uzavřel své myšlenky před dlouhými prsty sentimentality. Nyní byl Hendrikem Vounerem, Nesmrtelným Vounerem.

O něco později Sorgun znovu odvysílal nějaké signály, všechny zase v nesrozumitelné symbolice.

„Proč si s nimi nepovídáte?" zjišťoval Vouner.

„Povídat si s roboty?" pokrčil rameny Sorgun. „Pozemní stanice jsou plně počítačové. Jenom ve výjimečných případech tam

sedí nějaký Pozemšťan. Roboti nás už označili za neškodné a převzali navádění na kosmodrom."

To znělo logicky. Přesto se ale Vouner necítil stoprocentně jistě. Cit mu říkal, že tady vážně něco nesedí.

O pár minut později KOTARK pronikla do nejhornějších vrstev atmosféry.

„Jste teď na sebe pyšný?" chtěl vědět Hefner-Seton.

Vouner mu neodpovídal. Jeho vzrušení rostlo. Jak ho na Zemi přijmou? Budou ho oslavovat, nebo zatracovat?

Věřil, že ho nezavrhnou. Byl obyčejným mužem z ulice, kterého potkalo štěstí. Stane se populárním. Stane se národním hrdinou.

Jeho pohled padl na monitor. Viděl jenom část kosmodromu. Divil se, že přistání probíhá tak hladce. Znovu pochyboval, zoufale pochyboval, ale KOTARK nezadržitelně klesala.

Jedině to platilo.

Hefner-Seton vysunul přistávací nohy lodi. Krátce poté se loď dotkla povrchu planety.

Velitel vstal.

„Jste doma," řekl Vounerovi.

„Neopouštějte tento prostor," nařídil jim Vouner. „Jakmile se pokusíte uprchnout s vaší lodí, zařídím, abyste byli sestřeleni," řekl a vykročil k východu. „Teď chci ven."

^ ^ ^

Venku se zhluboka nadechl Čerstvého vzduchu. Pod nohama mu z trupu lodi vyjížděla pohodlná rampa. Vouner po ní zvolna sestupoval.

Pak se ohlédl. Loď přistála na okraji kosmodromu- Vzadu viděl další válcovité lodě. Na opačné straně se nalézal obrovitý park.

Vouner poznal, že se nemýlil.

„Upadl jste do léčky, Pozemšťane," ozval se z reproduktorů hlas Hefnera-Setona. Vouner se prudce otočil. Velitel lodi sestupoval po schodech rampy a rozevíral náruč. „Vítejte na Aralonu, mateřském světě Arasů!"

Vouner cítil nenávist, zklamání a nekonečnou únavu. Zvedl karabinu a namířil na Hefnera-Setona.

„Já se nevzdávám," hlesl. „Vraťte se na loď dřív, než zapomenu na slušné vychování."

Aras se zachechtal. „Vy snad chcete někam utéct, Pozemšťane? Dobrá, tak utíkejte. Nezapomínejte však, že vás bude honit celá planeta. Jakmile se rozšíří, že máte buněčný aktivátor, bude se vás snažit ulovit úplně každý. Nenajdete žádné přátele, nebudete mít nikdy klid, nikdo vás neukryje."

Dlouhý štíhlý Aras se otočil a zmizel ve výstupu z lodi.

Vouner zvedl hlavu ke slunci, které nebylo jeho sluncem.

Pak se rozběhl. Běžel tak rychle, jak mu to jeho unavené nohy dovolovaly. Utíkal k blízkému parku...